

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ... Η ΚΛΕΨΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

(Τι άναφέρει ένα κατάστιχτετ' Έπιτηρητ' του 'Αργυροφυλακείου τών 'Ανακτορών.)

ΣΦΑΛΩΣ ό παράλος της σελίδος αυτής θά σάς φανή παράξενος. Κλεψίες στ' ανάκτο- ρών... Κατά τους μεγάλους χορούς μάλιστα τών ανακτορών; Και ποιο ήσαν οι κλέπται; "Άλλοι έκπληξής έδω... Ποιοι ήσαν οι κλέπται; "Άλιούστατα, οι καλεσμένοι στους χορούς. "Όχι όλοι, φυσικά. 'Άρκετοί όμως άπ' αυτούς. 'Άρκετοί από τους έξέχοντα καλεσμένους κ' άπ' τις όμοιες καλεσμένες... Τό περιεργό και άξιοσημείωτο αυτό γεγονός θά τό αποκαλύπτει ένα κατάστιχο τού 'Επιτηρητ' τού 'Αργυροφυλακείου τών ανακτορών, τό όποιον περιήλθε τελευταίως στό γέ- νος μας. Δέν πρόκειται, συνεπώς, περί φαν- τασίας, όπτε και περί σκοφαντίας.

Ποιον νά σκοφαντήσουμε, άλλωστε; Τέτοιον είδος κρούσιμα συνέβαιναν άλλοτε και εις Παρισίους... Οι καλεσμένοι στις Βερσαί- λες, πάλα ποτέ, σιγηθίζαν νά σουφρώνουν από τό τραπέζι διάφορα χρυσά και άργυρά έπιτραπέζια σκεύη. Τόσο μάλιστα τό ελγαν παρα- κεί, όστε στό τέλος ή ύπηρεσία τών ανακτορών έδωσε στό τραπέ- ζι—είνε ιστορικάς έξασοχουμένο—πολλά από τά έπιτραπέζια σκεύη με λεπτες γραφές άνωσούδιστες!...

Και όλόκληρο χορό έπιτηρητ' έκάλει κάποτε από κάποιον Γάλλο έπιτηρητ' άπ' τό δωμάτιο τού βασιλέως της Γαλλίας. 'Ο εύφημος κλέπτης μάλιστα την έταδε. Γιατί, κατά διαβολική σύμπτωση, τό έπι- τηρητ' κινδυνέμειν από ώρα πών, άρχισε νά ζητάει μέσα στην τσέπη του, ένα βιοσκόπιον άκονα στ' ανάκτορον, από τού βασιλέως του! Τό τί έγινε τότε, τό φαντάζεσθε εύκολά, βέβαια. 'Όσοσο, ό βασι- λεις συγγράφησε τόν κλέπτη και τού χίρισε τό κλοπιμαίο... *

Και τώρα, άπό έξηγηθήκαμε άρεκέτ', άς έξομειν και στά δικά μας. Χωρίς σβό- λια, θά σάς άναγγράψουμε έδώ πάλι με- ρικές σελίδες από τό κατάστιχο τού 'Επι- τηρητ' τού ανακτορικού 'Αργυροφυλα- κείου.

'Ιδού, λοιπόν! 'Απολαύσατε: «Κατά τόν χορόν τών ανακτορών της 14ης Δεκεμβρίου 1887 άπολώσθησαν (έκλάπησαν μ' άλλα λόγια) τά έξης: "Ένα μικρό και ένα μεγάλο μαχαίρι τού φα- γητού. "Ένα μαχαίρι μικρό τού γλυκίσματος. "Ένα άσημένο κουταλάκι τού άλατος. Δύο πηρούνια μικρά. *

Και παρακάτω: «Είς τόν χορόν και τά γεύματα επί της Ει- κοσιπεντατηρητί τού βασιλέως Γεωργίου, τή 19η 'Οκτωβρίου άπολώσθησαν (διάβαζε πάντοτε έ- κλάπησαν) τά έξης! "Ένα πηρούνι τού φαγητού Σκυλίτζη. "Ένα μαγαίράκι τού τυριού. Δύο κουταλάκια τού τσαγιού άργυρά. "Ένα πηρούνάκι τού γλυκίσματος άργυρού. Δύο μαχαίρια τού φαγητού, της κασέλλας. Δύο μαχαίρια μικρά όμοια, της κασέλλας. *

Είς άλλην σελίδα αναφέρονται, σόν τοις άλλους, και τά έξης: «Είς τούς γάμους τού Διαδόχου άπολώσθησαν τά έξης: "Ένα κουταλάκι τού παγωτού έπίχρουσο. "Ένα μαχαίρι μικρό έπίχρουσο. Τρία κουταλάκια τού τσαγιού άργυρά. "Ένα κουταλάκι τού καφέ άργυρού. *

πού τού έδωσε την πατριωτική νόμισμα «δημοκρατικός γάμος». Τό μαρτίριο από ήταν νά δένουν καδ' ένα γυναίκα και έναν άνδρα— θεωρούμε περικό νά σάς ποιήσε ότι οι νεόνυμφοι έπρεπε ν' άνιχνούν στη μιστη τάξη τών άριστοκρατών—και... νά τους πετούν στη θάλασσα, με μία πέτρα κρημασιμένη από τά πόδια τους!...

Επί Διεφθητηρίου, τέλος, καθιερώθηκε νά φοράη ή νύφη λευκή έ- σθητα, άφοδ τό άσπρο χρώμα είναι τό σύμβολο της άθωότητος και της ζωής. Σχετικά με ή λεπτομέρεια αυτή, νομίζουμε «επάναγκες» νά σάς παραθέσουμε και τόν παρακάτω χαρακτηριστικό διάλογο: ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ (ό όποιος παρακολουθούσε ένα γάμο, ρωτάει τόν μακρ' αυτόν): —Γιατί, μακαρία, ή νύφη είναι ντυμένη στ' άσπρα; Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.—Γιατί είναι γραφικη, παιδί μου, τού παντρεύε- ται. Ο ΜΙΚΡΟΣ.—Τότε ό γαμπρός γιατί φοράει μαύρα; Μήπως λε- λυμιά, έπειδή...παντρεύεται; PIERRE LOMBARDI

"Ένα μαχαίρι μικρό. Δύο μαγαίρια φαγητού Δανίας. "Ένα κουτάλι της σούπας Δανίας, κλπ. κλπ. *

Είς άλλην πάλιν σελίδα: «Είς τόν χορόν της 2 'Ιανουαρίου 1889 άπολώσθησαν τά έξης: Δύο πηρούνια μικρά, Δανίας. Δύο κουταλάκια τσαγιού άργυρά. Δύο μαγαίρια μικρά 'Αγγλικά. "Ένα πηρούνι φαγητού, Δανίας. *

Και παρακάτω: «Είς τό ταξείδιον της Λαρίσης άπολώσθησαν: "Ένα κουτάλι έπίχρουσο. "Ένα μαχαίρι έπίχρουσο. "Ένα μαχαίρι μικρό έπίχρουσο, 'Αγγλικά. "Ένα κουταλάκι τού πιπεριού έπίχρουσο, Δανίας. *

Παρόμοιες άπολείες, ύπαιτες και μυστηριώδεις, αναφέρονται ό- κειτές στό αποκαλυπτικό αυτό κατάστιχο. Και άναφορές όμοις υπέβαλε σχετικώς με τις άπολείες αυτές στό 'Αλληλογράφιο ό 'Επιτηρητ' τού 'Αργυροφυλακείου. 'Ιδού μία έξ αυτών:

«Προς τό Σεβαστόν 'Αυλαρχεϊόν Είδοσιώδ' τό Σεβαστόν 'Αυλαρχεϊόν ότι κατά τό τελευταίον ταξείδιον τών Α.Α.Μ.Μ., τών βασιλέων, άπολώσθη ένα κουταλάκιον τού άλατος, φέρον την μάρκαν της Α.Μ. της βασιλείσης. Παιτιστοτρόπος προσεπέθησα όπως είρα αυτό, άλλ' έστάθη άδύνατον. "Υποσημειούμαι, κύπεθέστατος. *

'Ο 'Επιτηρητ' τού 'Αργυροφυλακείου Α. Χ.» *

Νά και μία άκόμη χαρακτηριστική ά- ναφορά τού 'Επιτηρητ' τού 'Αργυροφυ- λακείου τών ανακτορών:

«Προς τό Σεβαστόν 'Αυλαρχεϊόν Είδοσιώδ' τό Σεβαστόν 'Αυλαρχεϊόν ότι εις τόν χορόν και τό σούπε της Πρώτης τού 'Ε- τοις άπολώσθησαν ένα πηρούνάκι έπίχρουσο (Ντεσέρ), με την μάρκαν της Α. Μ. της βα- σιλείσης, και ένα κουταλάκι της μουςτάρδας της αυτής μάρκας. *

'Εν 'Αθήναις, τή 3 'Ιανουαρίου 1876. Εύπειθέστατος Α. Χ.» *

Και τώρα προβάλλει τό ερώτημα: Γιατί μερικοί τών καλεσμένων εφρόντιζαν νά τσεπώνουν τά έπιτραπέζια αυτά σκεύη, διατρέχοντες τόν κίνδυνο της άποκαλί- ψευος και τού έξευτελισμού;

Μήν ξεχνάτε προτίστας όσα άναφέρα- με στην αρχή τού παρόντος για τά σκευ- τικά κρούσιμα στις Βερσαίλλες. Τό σκευ- τικό κρούσιμα είναι νά τσεπώνουν κάτι για την άξια του και οι πιο πολλοί για νά έχουν τό κλοπιμαίο ός σουβέ- νιο. 'Η κλοπέτς τών ανακτορών κυρίως την τελευταία αίτια είχαν ά- σφαλώς ός κίνητρον.

Μερικοί από τους καλεσμένους έπαιρναν κάτι από τό ανακτορικό τραπέζι, για νά τό έχουν ός ένθύμιον... Και τό κακό έξουλοφούσε. 'Από χορού εις χορόν... 'Από γεύματος εις γεύμα. Και ό 'Επιτηρητ' τού 'Αργυροφυλακείου...κατέγραφε στό κατάστιχο του τάς κλοπιλει- μμας. Και ήμεις τις φέρουμε σήμερα στην δημοσιότητα... Χωρίς φό- βον και χωρίς πάθος... *

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

"Όταν ή περίφημη καλλιτέχνης Σοφία 'Αρνου έπισκεψθη τόν Βολ- ταιό, ό τελευταίως της είπε:

"Α! δεσποινίς, έχω στη γάχη μου όγδοντατέσσερα χρόνια κ' έ- κανα όγδοντατέσσερες άνομιές. —Και τό θεωρείτε σπουδαίο!... τό άπάντησε ή καλλιτέχνης. 'Εγώ δέν είμαι παρά σαράντα χρόνων κ' έκανα περισσότερες από χίλιες ά- νομιές!...

—Α, πόσο μ' άρέσει νά κοβετιάζω! είπε κάποτε ή δούκισσα Ντέ Μαιν στην περίφημη ήβλοπό δεσποινίδα Ντελοννά. "Όλοι μ' άκούνε κ' έγώ δέν άκούω κανένα!...

'Η δούκισσα Ντέ Μαιν ήταν ή ηγευότερη γλωσσού της εποχής της. *

